

Andrej Medved

JESENSKE ELEGIJE

Deljeni vzorci v mokastem piritu, strupeni
plin, ki ga uživamo v | oglju, v | oljnih
madežih na koži; kot da briljantna tekočina,
ki se izlije v motne izpuščaje, v srbenje,
ki poševno vdre v | kožne luske; v | prostor
skrije, v jame, v | votline, v votle zvitke,
ki spreminjajo razpolovljene stene,
v steklaste osti; in jih razširja v žile,
v drobce, v plasti iz celuloida. Odskočijo
kot krogle v | poljubne vzorce, v medprostore,
ki spojijo rdečo rudo; v | ožigalke,
v migotanje, ki upogiba trepetliko.

*

Zračne osti ožigajo kovinsko prejo,
potiskano z lusknatimi hrošči, s | skarabeji,
ki kotijo v oljnatem lasišču, v slepečo luč,
ki trepeta v spektralnih bliskih; in
uravnava pot v različna mesta, ki zrasedo
v obzorju ultravioleto barve; v | legah, ki
zabrišejo srebrno tkivo, povrhnjico
v prispodobe, v odtise prstov, v | zarisovanje
mavričnih gonjačev; v | mrežnico, v | energetska
stanja, ki trkajo v robove skale.

*

V oljnih mikroskopskih hroščih, na mrežnici,
ki kotali oblake, ogrožajo selitev
v | kristalno jajce. Razcepljeni lasje
mladičev, ki cvilijo v odzvanjanju obraznih
iker, začutiš težo v hrbtu, ki se širi

v trebuh, v konico ribjega zaróda, ki jemlje spanec, ko stojiš na vrhu; v kristalih znoja piješ moč prestopa, ki zeva v gibkih, svilnatih izdihih, in stopa v oko zaledenelega izvira; v | razpršenih kapljah, v curkih iz nanizanih gejzirjev.

Rogati losi se okopljejo v gejzirih, stopijo led, ki stiska mišico na površini in oblizujejo lisičje repe. Iztisnjeno lebdijo, da nabreka krvna plazma, razpirajo nosnice, da zaslišiš žvižge votlega odmeva, neznansko silo, ki vznemirja kožo antilope; z zobmi zariti v prst, v | porcelanastem drobirju, strmijo predse v | skopljeni drži in brizgajo iz ust zarotniške besede. V goltanec se izlivajo amebe, da se priplazi pritajena kača.

Po šivih plazijo, v grebenu iz koral, ki jih ožarja tropsko morje, v kristalih potopljene vabe; na dnu, v | divji rasti, v | ogradi, v globino, kjer izginja roj čebel, gibljiv škržat v zavetju ladje; s prsti hobotnice, ki razprostira školjčni prod, v | polžjo sled v | pesku, v | lepljive cevke spužve; v | podpalublju, kjer tipajo v gibljiva zrkla, v lupino vkrčen tovor, v zavetju razbitine.

S kožnimi trakovi je zarasel pesek, ki vsiplje ribiče z obrežja; v gibljive, zakopane rake; v | toku vrečastega curka, ob boku ladje, ki potone v očesa, v usta ožigalkarjev, ki iščejo svoj plen in grabijo v metuljasti lupini, v očiščeno, ploščato vabo; v | modre črte, ki poveže mreže v vidljivost brodolomcev, kljubujejo tokovom; prekriti s sporami iz alg, zalepljeni v kite iz temnih rakavih koral.

Zalepljen v | vrtinčaste korale, na prečkah
 ladijskih oklopov, z roževinastim
 polipom; zraslim v prozorni izotop
 platinastih ličink, v | plankton v | vodnjaku
 na obali; v | vetrnico lovka, na trupu
 izkopanega plovila. Kot tipajoči prsti,
 kot repati kraki, v usta, kjer se v pegasti
 plaz zob utira pot skozi ugrize sipe,
 drobijo školjke in se vžirajo v mesnate
 igle, rib rakovic v konicah repov.

S smrtonosnimi konicami, s kleščami
 rjavečega ogrodja, opletajo z repi
 v igličaste ježe, in pasejo zarode
 v čvrstih razbitinah, in oddaljujejo od
 sten nevaren plen, ki pred očmi spreminja
 barve, in pod poltjo pastirjev sevajo
 v počasne jate; v | mreže pajkovke, ki
 poškoduje vidno polje, v slepoto,
 ki pogoltno nèbes; v | krempljih, ki cedijo
 rjo, v | prečke potopljenih ladij.

Cevasti kremplji zgrabijo votlino nèbes,
 zmeščajo spužvasto tkanino; v železne
 prečke vsipajo, v | trebuh iz strupene
 kačje sline; v | luknje, ki prekrije jadra,
 v ugrize v usta, v prenatalne plodove.
 V zavetju kože varujem, v | porcelanaste
 amebe, da zastrmim v daljave in udari
 zvon v spanje; da dvignem čelo in v šive
 senc izlijem seme, in trzam v medeninaste
 oboke; da planem v vodo, v debela,
 v | oblake, in spregovorim v sveta oblačila.

Oblaki trkajo na vrata, v meglena
 vedra, v | kislino platna, ki me zastruplja
 v | slepoti izkoščenih jeder; ki
 spremlja beduina v | stoletjih hrepenenja;
 v izbranih katakombah, ki dišijo
 po razdrtih knjigah, v pogledih, ki
 se zlivajo v sanje; ki hranijo spomin

v dlaneh iz ščitastih utrinkov,
 iz plime in oseke, ki zožuje žile;
 v | dežju, v | sopari, v | lovu na
 jelene; v izpito mesečino oceanov.

*

V mesečini za obličjem čela, v izpite
 zvoke, z znamenji na rokah, v drobovju
 tundre za obzidjem, zdaj iščem streho za
 zvonikom, ki ti pošilja grlene klice
 v | zatočišče palm; kot da se zoži
 v | zarodek, v | gnezdo sipe, v kljunu ptice
 samotarke lovi odmeve v | vzbrstele popke;
 v grmičevju, v puščavi. Kot da v spore
 brizgajo srebrne solze in se
 toplota vpije v polt, v poltene ikre.

*

V tišino, kot srebrno polt, ubija
 kače, in jih spreminja v gluhoneme kamne;
 v mehák utrinek, ki prozorno ugaša,
 v oko, kjer žubori v molčanje in diši
 po smoli, v razklano znamenje, v privede
 govoreče antilope. Zamahne z roko, kot
 otrok v spanju, in vzida v prazen list
 papirja, v pisavo skrije, bliska
 v | ikone; da razsnovi nemirno zvezdo
 v ilovno kapelo, razlije jajce v skalovje.

*

Obokana, razdrta piramida, izpraznjeno
 svetišče, v pesku; osnutek za ime, kot
 skica velikana, v | snežnem metežu,
 v kristalih lave. Voščena sled vijuga
 v izklesane barve, v | sito stiskov,
 v nemo šotorišče; v odpuščanju zaniha,
 v repu zvezde repatice, v | ohromela
 losova kopita; kot hip, kot žvižganje
 ledenih ploskev obrne jantarjeve
 freske; v zabrisu, v prsih agonije.

*

V zabrisu jantarja, v labodjem vratu,
 je vtisnjena tetiva; v | mišičnem kipeju,
 ki preplavlja tajgo. V globini oceana
 vdira piramide, zaleže v | krdela
 gamsov, ki v kožnih bulah nosijo zarodke
 lova, v | bedrih, ki drstijo lubje, kjer
 se vrtinči severna svetloba. Kot
 bobri grizejo v ostanke zime,
 kot mamuti v solitrno kislino; v topole
 iz prsti, v | vedra vode, v | prstane iz
 žada, v zapise temnopoltih beduinov.

*

V | prstane, v zapise, ki jih riše na
 ploščadi kamnoloma; pred vrata nosijo,
 v strupen prtok iz oblazinjenih
 žarečih prstov, iz gladke mesečine
 kradejo imena; v | mokra pokrivala
 tihotapev, ki se dotikajo, s težko
 sapo, srebrnikov; žejni od jutranje
 nevihte, nosijo tovore, vreče sipkega
 drobirja; kot vodna bitja, lotosove rože,
 nemočni dihajo iz knjige, z izpisanimi
 listi prožijo strelice; kot da jim
 sla spreminja tisoče obrazov
 in vsakdo ve za konec in začetek.

*

V obrazih se spreminjajo podobe,
 s cvetnim prahom je prekrita govornica,
 poganskega boga, ki rase za obzorji.
 Zasuti v čas, v minevanje krajine,
 globoko v jezeru, kjer spijo ptice,
 v brezčasnost letnih kolobarjev, ki
 vznikajo v jasna sporočila; kot
 po nevihti, ki podira drevje,
 s priprtimi očmi, v | strahu pred zatonom;
 pred šumno senco, ki drobi peruti.
 V razpoke sili, proži v | vulkane, oglati
 kamni menjajo oblike; da v bregu slutnja
 govori besede mrtve jate, da
 v slapu poteši neskončno žejo.

*

V | izumrlem protju, v potešeni žeji,
valijo mesečno krdelo; v | mavričnem
odblesku skrita siva mrena. V nastajanju
se pritajijo, v | krila zbranega spomina,
bleščijo ritem v okamnele maske;
zamaknjeni v | izrekljivo slutnjo,
v | zemeljske pošasti, ki se dvigajo
k ogradam. Prevzeti od strasti po prvi
luni, zaslišijo hropenje iz rogov
srnjadi, v zarisu iz srebrne sljude;
izpisane v žile, ki nabrekajo v krvi.

V | zemljo skrčeni, v izbrušene jezike,
kot v smrtnem strahu, kjer odmeva groza
pred dokončno spravo, kot v hladnem
stisku s | kovino; kot da bleščijo
v tankem curku pavi, v membrano večče,
ki sili v luč in brusi risbe v nevidna
krila; in v divjem pišu zemeljskih
tokov mineva, v viharju iz nebesnih krogel;
v zatisnjene oči, v rokave gozdnega požara.

V pramene las, v kositrno lasišče, v pesti
zatisnjene obljube; v | jutranje podobe,
v bizonovo glavo, v | perje pavov alabastrnih
obrisov. Zaprte v odnos pred rojstvom,
iz dlakavih rogov, v nosnice antilope;
v hropenje, v cviljenje, v zasluh,
v | onemitev. Da govoriš nazaj, da vrneš
v protitok besede, ki vznikajo v zaklep
tišine; v tolmune iker, v | belino zrkla.
Da splašiš črede gamsov v dolini, da piješ
čisto roso, pri izviru; v podobi samoroga.